

torerne den Ret, her gives dem. Der er forsøgt paa at modificere Kreditorernes Ret noget gennem § 12, 2det Stykke. Vil man gaa videre, vil det ikke møde nogen særlig Modstand hos mig paa det Punkt.

Den Ret, som i § 27 er givet Forfatteren til under visse Betingelser, som der nærmere omhandles, at forbyde nye Uplag, nye Udgaver af sit Værk, er en Bestemmelse, som ganske sikkert er ny; men mig forekommer den at være naturlig, klar og rigtig. Det forekommer mig at være naturligt og rigtigt, at en Mand ikke skal kunne tvinges til, naar han selv ikke længere vedkender sig en Anskuelse, som han har forsvaret i et Værk, mod sin Vilje at se det udgivet maasse af rent personlige, fjendtlige Følelser imod ham. Det forekommer mig naturligt, naar der er Tale om et Værk, hvis Udgivelse han selv betragter som en Letfindighed, eller i alt Fald som en Fejl, som han gerne vil have ud af Verden, at der, naar han saa endelig en Gang er bleven saa heldig situeret lige over for dette Forhold, at Værket er fuldstændig udsolgt, og ikke nogen for Øjeblikket har Ret til at udgive det, da kan hugge ned og sige: nu skal det aldrig udgives mere. Det finder jeg er en naturlig Ret for ham; men paa den anden Side bør der tages Ranteler imod, at han f. Eks. benytter denne Ret til at bedrage sine Kreditorer. Det kan jo tænkes, at der ikke er anden Grund for ham end at han vil sige: I skulle ingenting have for Øjeblikket, I skulle ikke have noget, og derfor vil jeg forbyde Udgivelsen; naar den saa havde været forbudt nogen Tid, vilde han maasse udgive det. Det gaar dog ikke an. Der maa sættes bestemte og ligefrem strenge Straffe, for det Tilfælde, at han, hvis han en Gang har nedlagt et saadant Forbud, alligevel overtræder det. Derfor er der foreslaaet den sidste Bestemmelse i § 27, nemlig at hvis det paagældende Værk udkommer senere med Forfatterens Samtykke, bortfalder Forbudet mod Eftertryk for bestandig.

Spøds § 28 angaar, saa mener jeg, det er en hensigtsmæssig Foranstaltning, der er foreslaaet, men at det naturligvis ikke er en Nødvendighed at faa en saadan Kommission lavet; det er en Selvfølge, at disse Sager, som her søges afgjorte i en Kommission, ganske roligt kunne gaa til almindelig Retsafgørelse, hvis man foretrækker det. Men jeg tror, at det var en lettere Maade at komme ud over forskellige Vanskeligheder, som kunne opstaa, naar en eller flere Forfattere ere sammen om et Værk, eller der er Tale om en Musiker og

en Tekstforfatter o. s. v., der kunde komme i Strid med hinanden.

Et æret Medlem (S. Pedersen) mente, at paa forskellige Omraader gjorde Lovforslaget for meget i Retning af at beskytte Forfatterne, og han omtalte da mundtlige Foredrag af opbyggende, belærende og underholdende Karakter, som ere omtalte i § 2, og som han mente, ikke burde beskyttes mod Offentliggørelse. Det forekommer mig, at naar det ifølge § 7 vil blive tilladt, som allerede nu, og som i og for sig naturligt er, at offentliggøre offentlige Forhandlinger i Rigsdagen, kommunale og kirkelige Raad, Processkrifter, Taler for Retterne og paa offentlige, politiske og lignende Møder, kan Forfatteren af et belærende Foredrag, af et opbyggende Foredrag eller et Foredrag af underholdende Karakter, eller et æstetisk Foredrag, nok have Ret til at sige: Det er mit Landsværk, og en Bladudgiver skal ikke have Ret til at berige sig paa min Beføstning uden min Tilladelse. Jeg finder, at det er en naturlig Ret, og noget lignende vil jeg sige om § 24, der angaar Oplæsning uden dramatisk Udstyr af et i Trykken udgivet Værk. Det er Grundsætningen i Lovforslaget, at Forfatteren har den udelukkende Ret til Offentliggørelsen og den udelukkende Ret til at offentliggøre det paa en bestemt Maade, og fordi han har offentliggjort det paa en Maade, taber han ikke sin udelukkende Ret til at offentliggøre det paa en anden Maade. Nu har man af Hensyn til den almindelige Oplysning ment, at denne hans udelukkende Ret burde indskrænkes lige overfor Oplæsning uden dramatisk Udstyr, og derfor har man sagt, at en saadan Oplæsning kan han kun forbyde inden 5 Aar efter Værkets Udgivelse. Det er ganske vist, at for Tiden kan, samme Dag et Værk er kommet ud, en Mand købe det, rejse paa Turnee her i Landet og læse det op, men det er en Uret, der gøres, og det er for at komme bort fra denne Uret, at denne Paragraf er foreslaaet.

Den samme ærede Taler omtalte Bestemmelsen i § 14 under Nr. 6, hvori der er udtalt, at Aftryk i Dagblade eller Tidsskrifter af enkelte Artikler eller Meddelelser i andre Dagblade eller Tidsskrifter er tilladt, men at det ikke er tilladt, naar det angaar Arbejder af videnskabeligt eller digterisk Indhold eller om større Artikler, ved hvilke der er taget Forbehold mod Eftertryk. Ganste vist, det kan jo for Bladene være ret bekæmt paa den Maade at leve af andres Arbejder, ved saaledes at tage en Artikel af videnskabeligt eller æstetisk Indhold, eller en større Artikel af et andet mere